

Jeskyně, vraky nebo dno přehrady: Záložák Zbyněk Růžička se potápí už bezmála 40 let

20.9.2022 - Zuzana Králová | Ministerstvo obrany ČR

„Papíry k potápění jsem získal už ve 14 letech, znalosti jsem si pak prohloubil během studia vojenského gymnázia v Banské Bystrici," přibližuje vůbec první seznamování s podvodní říší rotný Růžička.

Po listopadu 1989 doprovázel turisty toužící po potápění po světě. Ve volném čase se ale věnoval jeskyním nebo vrakům potopených lodí. Prohlédl si tak například vrak italské bojové lodi Cesare Rossarol, 85 metrů dlouhý křižník potopený u Istrie nebo vrak TA45 Spica ve Velkém Kvarnerském kanále. „Byla tam spousta pušek a různého vybavení, které v té době vojsko používalo. Od náplní korditu do lodních kanónů až po nevybuchlé pumy.“ Samostatnou kapitolou jsou pak vraky na Baltu.

Postupně ale nastal čas usadit se a najít si zaměstnání v České republice. Proto začal pracovat ve firmě, která se zabývala vývojem potápěčské dýchací techniky. Jednou z novinek, kterou měl za úkol vyzkoušet, byl rebreather - recyklační dýchací přístroj. „Normálně se k dýchání používá klasický zásobník vzduchu, ze kterého tělo využije cca 4 až 5 % kyslíku a zbytek se vydechne do okolní vody a to je velká ztráta. V recyklačním přístroji to, co vydechnete, nejde do okolní vody, ale vrací se zpátky do přístroje. Tam se vzdušina zbaví oxidu uhličitého, sondy změří, kolik chybí kyslíku, doplní ho a znovu to pak nadechnete. S třílitrovou lahví tak vydržíte třeba i čtyři hodiny bez ohledu na hloubku,“ vysvětluje fungování speciálního přístroje Zbyněk Růžička. Jejich využitelnost testovali v hlubokých vodách rakouských jezer: „Tady jsme skončili na 114 metrech hloubky. V italských jeskyních to bylo o 14 metrů míň, protože tam velkou roli hraje také psychika a je to i logisticky poměrně náročné.“ Na tehdejší dobu přelomu století to byly podle Růžičky slušné hloubky. Z dnešního pohledu už se jedná o běžný výkon.

Při vývoji se dostal do kontaktu i s vojenskou technikou. Na Velitelství výcviku - Vojenské akademii Vyškov testovali potápěčské trenažery pro tankisty. „Nacvičuje se to ve velké vodní nádrži. Řidič se posadí do makety tanku, nasadí si dýchací přístroj a zajede do vody. Kabina se zaplaví a on má za úkol vyplavat ven. My jsme byli první, kteří ověřovali funkčnost celého systému.“

V současné době Zbyněk Růžička pracuje už 12 let u potápěčské firmy, která se zabývá opravami různých vodních děl - od přehrad, elektráren, čistíren odpadních vod nebo kanalizací až po biofermentory (bioplynové stanice). „V případě, že nejde odstavit provoz kvůli potřebě nepřetržitého provozu, anebo z důvodu vysoké ekonomické ztráty pro podnik, nastupujeme my. Fungujeme jako zedníci, instalatéři, svářeči, montéři i fotografové. Prostě děláme všechno, co se pod vodou dělat dá.“ Na rozdíl od ostatních potápěčů se pracovní potápěči, jak říká Růžička, mají jako v bavlne. „My pracujeme na hadicích, v přilbách a botách. Soustředíme se pouze na svůj úkol a o naše životní funkce se starají další čtyři lidi na suchu. Hadicí dostáváte dýchací plyn, máte kabelový telefon, obrazový přenos, dálkové měření hloubky i vyhřívání obleků.“

K armádě se Růžička vrátil před pěti lety, nejprve na pozici řidiče nákladního vozu - specialisty, a v současné době jako velitel potápěčského družstva pontonové roty. „Uniforma mi byla vždycky blízká. Navíc se tady potkám se vzdělanými lidmi a pracuji s tím, co znám. Ve firmě také používáme ženijní pontony jako plovoucí základny a o potápění ani nemluvíme. V neposlední řadě stojí za zmínku i náš instruktor z řad armádních profesionálů, který nás má na starosti v oblasti vzdělávání. Je přísný, ale přesně odhadne, kdy zvolnit a odlehčit humorem. Mám rád takové lidi, díky mu za to. I proto mi má

armáda, konkrétně ženisté, co nabídnout a věřím, že i já mám co nabídnout armádě. “

<https://acr.army.cz/informacni-servis/zpravodajstvi/jeskyne--vraky-nebo-dno-prehrady:-zalozak-zbynek-ruzicka-se-potapi-uz-bezmala-40-let-238979>